

۲۰۱۸/۰۷/۰۳

م، نعیم بارز

نخستین تجویز موثر، پاکستان شامل لیست خاکستری شد!

تصمیمی را که می باید هفده سال قبل دولت ایالات متحده آمریکا و شرکای آن در برابر دولت پاکستان این (حامی تروریزم بین المللی) در پیش می گرفتند، تصمیمی که سال ها دولت و مردم افغانستان خواهان آن بودند، اگر عملی می شد بی تردید جنگ زودتر پایان می یافت و در این قدر مدت بی جهت خون ده ها هزار انسان ریخته نمی شد، ولی همان گونه که به تاریخ ۲۷،۷،۲۰۱۷ حسب ذیل در باره پاکستان پیش بینی نموده بودم، اکنون خوش بختانه دولت آمریکا، انگلیس، فرانسه و آلمان تصمیم گرفتند و آن کشور را شامل لیست خاکستری نمودند.

همین طور با رد توافق نامه برجام و تجویز تعذیرات اقتصادی از سوی دولت آمریکا علیه رژیم آخوندی ایران، آرزومندم به صورت جدی جنبه عملی را به خود بگیرد تا از شر این دو رژیم منحط و فاسد مردمان خودشان، مردم غرق در خون و آتش افغانستان و از شر آن، منطقه و جهان رهایی یابند.

طوری که من قبلاً پیش بینی نموده بودم تحولات به خوبی می رساند که صبر رئیس جمهور آمریکا در مورد رژیم نظامی پاکستان و صبر مردم آگاه ایران در مقابل رژیم مستبد آخوندی به پایان رسیده است. اعتراضات در سرتاسر کشور ایران اوج گرفته و از اوضاع داخلی و خارجی چنان بر می آید که شاید قبل از به پایان رسیدن زمان ریاست جمهوری دونالد ترمپ، رژیم آخوندی ایران راه سقوط را در پیش گیرد و در تحت وارد نمودن فشار های اقتصادی آمریکا به پاکستان، بالاخره آن دولت نیز ناگزیر به پذیرفتن صلح در افغانستان شود. محمد نعیم بارز ۲۷/۰۷/۲۰۱۷

تصامیم رئیس جمهور ترامپ

در باره افغانستان مثبت است!

بتاریخ ۲۰۱۶/۱۱/۹ تحت عنوان یک صبح خوب، یک خبر خوش، با آنکه میدانستم بسیار کسانی پیروزی دونالد ترامپ را در برابر خانم کلینتون خبر خوش و مثبت به نفع مردم امریکا، افغانستان و جهان نمی پذیرند بلکه در جهت منفی و حتی خطرناک تلقی می کنند. من نوشتم :

اینکه آیا پیروزی ترامپ با برنامه هایش مردم امریکا را به خواست های شان خواهد رساند یا خیر گذشت زمان نشان خواهد داد ولی برای مردم افغانستان که سی و هشت سال در گیر جنگ بوده و هر لحظه در هراس مرکبار به سر برده اند، میتوان از آن به مثابه یک امید تازه ای که شاید یک تصمیم خوب و منطقی در جهت ختم جنگ گرفته شود استقبال نمود.

ارزیابی من از پیروزی دونالد ترامپ در برابر خانم کلینتون این بود که بخشی مردم آگاه امریکا از سال های زیادی بدینسو با سیاست های کجدار و مریز، یک نواخت و زیان بار هر دو حزب (دموکرات و جمهوریخواه) خسته و بیزار شده اند و می خواهند کسی در مقام ریاست جمهوری ایالات متحده امریکا قرار گیرد که به صورت نسبی راه و روند یک نواخت را در زمینه سیاست های داخلی و خارجی آن کشور بشکند.

من حرف ها یم را مثل یک فال بین رمل اندازه نگفته بودم بلکه با درکی از جامعه ای قانونمند و باور به نهاد های استوار و با قدرت در دفاع از منافع کل مردم آن کشور گفته بودم و در انتظار بودم که به رغم بعضی بی مبالاتی ها و ندانم کاری ها آقای رئیس جمهور ترامپ او ناگذیر خواهد بود، در مسیر نسبتاً درست و مخالف با مواضع بارک او باما گام بر دارد.

و اینک خوش بختانه پس از چند ماه بحث ها و گفت و گو های فراوان سر انجام رئیس جمهور ترامپ در باره افغانستان تصامیم خوبی اتخاذ نموده که مورد تائید اکثر سیاستمداران امریکایی، رهبران کشور های عضو ناتو، مسئولین امور سیاسی افغانستان و دولت های دیگری زیربیط و علاقمند در مبارزه قاطع علیه گروه های تروریستی و دولت های حامی آن ها و مشخصاً در برابر دولت پاکستان، از خود نظر مثبت و توافق نشان داده اند.

خبر و توضیحات پیرامون ستراتیژی جدید امریکا در مورد افغانستان در سرتاسر جهان انعکاس وسیع یافته و من نیاز نمی بینم تا در اینجا به شرح آنچه تصمیم گرفته شده جز به جز بپردازم. ولی ضمن خوشی که از این تصمیم امریکا برایم دست داده، این سوال ذهنم را آزار می رساند که چرا سال ها قبل همچو تصمیم در باره افغانستان و خصوص در قبال پاکستان که کور گره مشکل افغانستان در آنجا است، گرفته نشد؟

اگر در همان سال های نخست لشکر کشی کشور های ائتلاف بین المللی به افغانستان و یا در کنفرانس های متعدد دیگر در قضیه افغانستان همچو تصامیم گرفته می شد، شاید شانزده سال جنگ به درازا نمی کشید و هر سال هزاران عسکر، پولیس ملی و افراد ملکی مرد و زن و طفل بیگنای افغان به قتل نمی رسیدند و همین طور دو هزار و چهارصد نفر امریکایی و صد ها نفر از کشور های ائتلاف بین المللی جان شان را از دست نمی دادند و ممکن با

تلفات بسیار کمتر در مدت دو سه سال عملیات تروریستی پایان می یافت و این همه گروه های تروریستی مثل داعش و غیره تبارز نمی یافت و آن همه رقم زیاد جرم و جنایات و حشمتاک در افغانستان و در سراسر جهان صورت نمی گرفت و بل آخره ضرور نبود از سوی دولت امریکا میلیارد ها دالر بگونه باج به پاکستان این کشور اصلی حامی تروریزم پرداخته می شد.

و یک پرسش دیگری هم که در ذهنم خطور میکند این است، در حالیکه طبق قانون امریکا هزاران جوان بخاطر یک سرقت نا چیز و یا در اثر برخورد و جنگ های روز مره توسط پولیس دستگیر و به محکمه معرفی شده و از آن طریق دو سه سالی به زندان انداخته می شوند. اما در آن کشور قانونمند کسانی به اصطلاح حافظ امنیت ملی امریکا و پاسداران نظم جهان ناسنجیده و بدون ارزیابی دقیق جنگ های را مثل جنگ ویتنام، عراق و لیبی به راه می اندازند و برای ادامه آن خون های زیادی را می ریزند و صد ها میلیارد دالر پول مالیه دهندگان امریکا را به عناوین مختلف زیر نام خرید سلاح و پرداخت معاشات و مصارفات که بخشی زیاد آن سوء استفاده می شود، چرا مورد باز پرس و محاکمه قرار نمی گیرند؟

این درست است که هر جنگی بالاخره روزی پایان می یابد، اما جای تأسف است که جنگ افغانستان این همه سال ها به درازا کشیده که برای امریکا هم در تاریخ جنگ هایش بی سابقه بوده است. البته جواب و بحث در این زمینه ایجاب تحقیقات همه جانبه تخصصی علمی را می نماید. اما در حال بر اساس ستراتیژی جدید رئیس جمهور ترامپ پس از گذشت پنج شش ماه در عمل دیده خواهد شد، دولت پاکستان که سال ها برای پرداخت معاشات اردوی خود متکی به امریکا بوده آیا راه صلح را در پیش خواهد گرفت یا مسیر جنگ و دشمنی گذشته را با افغانستان تعقیب و دنبال خواهد کرد، آیا از ستراتیژی جدید امریکا احساس خطر نمی کند و حاضر خواهد شد حتی رویا روی با نیروهای امریکایی در گیر جنگ شود؟

اگر پاکستان روی دولت چین بحیث حامی جدید خود زیاد حساب کرده باشد که حتی اگر جنگی بین پاکستان و امریکا در گیرد چین به حمایت نظامی و اقتصادی آن کشور خواهد شتافت، فکر میکنم سخت دچار اشتباه بوده زیرا بر همه معلوم شده است که اساس سیاست دولت چین بیشتر در جهت برقراری صلح با جهان و رشد اقتصادی و رونق تجارت می باشد و بر پایه ادامه همین سیاست بوده که در کمترین زمان رشد بی سابقه اقتصادی را نصیب شده و به قدرت اقتصادی درجه دوم جهان رسیده است.

بناء دولت مذکور به خود اجازه نخواهد داد که در تحت هر شرایطی از دولت تروریست پرور پاکستان حمایت همه جانبه نماید.

دولت روسیه هم از چندی بدینسو تحت تعذیرات اقتصادی کشور های غرب و امریکا قرار گرفته و به هیچوجه نمی خواهد با حمایت نظامی از پاکستان با امریکا در گیر شده و جنگ سوم جهانی را با استعمال سلاح اتمی به راه اندازد که منجر به نابودی بشریت و همه چیز شود.

از سوی دیگر منطقاً برای دولت امریکا هم قابل قبول نخواهد بود که پس از شانزده سال جنگ در افغانستان و آنهمه تلفات انسانی و مصارف بیش از یک تریلیون دلار به ناکامی، راه فرار را در پیش گیرد و اجازه دهد خلعی که در غیاب نیرو های امریکایی و ناتو در افغانستان به وجود آید، گروه های تروریستی آن را پر کنند.

به باور من وقوع چنین وضعیتی بسیار محتمل به نظر می رسد لذا دولت امریکا در انتظار چنین خطری در غفلت به سر نخواهد برد بلکه همانطوری که قبلاً پیش بینی نموده ام احتمالاً در مدت یکی دو سال دیگر گروه های طالبان و داعش در همه جا زیر ضربات پیهم دولت امریکا، افغانستان و دولت های دیگر قرار گرفته و به شکست مواجه خواهند شد. البته اکنون در ستراتیژی جدید رئیس جمهور ترامپ نقش زمان هم از هر لحاظ بسیار با اهمیت است و بخصوص تا قبل از آغاز مبارزات انتخابات آینده ریاست جمهوری در امریکا، رئیس جمهور ترامپ و حزب جمهوری خواه خواهند کوشید جنگ افغانستان را به موفقیت به پایان رسانده که آن افتخار بزرگ را در تبلیغات به خود داشته باشند.

لذا از هر لحاظ به نفع کشور پاکستان و صلح منطقه و جهان خواهد بود که رهبران دولت پاکستان به حمایت از عملیات گروه های تروریستی علیه افغانستان پایان داده و در عوض راه صلح و فعالیت های تجارتي و اقتصادی را با همه کشورهای منطقه و جهان در پیش گیرد و الی به غیر از درگیر شدن در جنگ با گروه های داخلی و یا خارجی، جز رفتن به سوی تجزیه چیز دیگری را نصیب نخواهد شد.

- در نوشته ای بالا از کتاب تحقیقی «درخشش های تیره» و کتاب امتناع تفکر در فرهنگ دینی دوکتور آرامش دوستدار، استفاده شده است.